

Catalunya i l'anomia política

written by Sebastià Sardiné | 26 d'octubre de 2022

L'anomia, referida a la política catalana, és la incapacitat de les estructures polítiques per a executar els resultats de la independència guanyada en vots populars l'1-0-17. Els polítics dels obsolets partits de les dues darreres legislatures, els del 52% del SÍ a la independència, l'han avortada en suspendre-la després de proclamar-la, suspensió que no fou votada pel poble i, per tant, és il·lícita. Actualment, el que tenim és un desgavell pel trencament de la coalició de govern, trencament en el qual tots hi hem perdut i cap partit ni polític hi ha guanyat en res. ERC actua contra uns votants transversals molt crítics amb els dirigents. JxCat s'ha trencat. Les CUP segueixen sense aportar res. Aquell gloriós 1-10-2017 és mort i enterrat. El poble enganyat està de dol.

L'Estat fa d'enterrador, cobrant-se el servei amb els vots positius en l'aprovació de "los presupuestos", fent, per trenta monedes, certes concessions en els indults parcials i condicionats. Mentrestant, sona el "Rèquiem del procés". S'obre el testament. Els partits de les discòrdies no en són els hereus, n'és el poble català i aquest, només aquest, ha de ser l'únic legitimat per o bé liquidar l'herència del primer d'octubre i el 3 d'octubre, Urquinaona i altres actius, tot tornant a ser província de l'Estat, o bé endegar un nou projecte il·lusionant, superant els polítics que volen la reforma de la Constitució Espanyola per diluir la sedició i pidolar l'amnistia només per a poder-se tornar a presentar a les eleccions vinents, en un continuar pasturant en menjadores polítiques. La història i el poble ja els està jutjant, mentre els afectats estan oblidant que amb la independència ens haguéssim deslliurat de les persecucions d'institucions i tribunals, del *lawfare* i del segrest de la nostra cultura i llengua. Tots seríem lliures, podent tornar els exiliats, i

els indultats sense antecedents de res.

El suïcidi al qual s'han apuntat els polítics del desgavell beu de l'obra d'Émile Durkheim, *El suïcidi*, 1897, i de l'*Anomie* de Robert K. Merton (1936). L'anomia fiscalitza el control social i al desviar-se el poder de l'objectiu, amb qualsevol mena d'excusa o imposició, oculta els votants menystinguts (quins foren els motius reals de la suspensió de la independència?) a canvi d'una solidaritat orgànica *de facto* amb un Madrid que mai compleix res, i amb un solitari govern d'ERC, abandonat a contracor pels dissidents del 42% de JxCat, que volien continuar treballant des de dins. Uns dos-cents càrrecs i sous poden canviar de mans. Algú hi perdrà.

Catalunya pateix d'anomia, ja que ara la governabilitat està col·lapsada, havent de pregar el govern residual l'aprovació d'uns pressupostos que no podran complir, per no complir l'Estat espanyol els que cada any pressuposta per a Catalunya, amb dèficits d'inversió superiors al 50% que cap polític hauria de tolerar. No es poden aprovar pressupostos a Madrid, si d'antuvi sabem que l'Estat espanyol no els complirà. S'haurien d'establir mecanismes legals per a votar a favor o en contra, no els pressupostos, sinó les seves liquidacions, abans de donar el vistiplau als del proper exercici. Aquesta debilitat és també anomia, per la impotència dels governs de Catalunya a incidir amb efectivitat sobre el mal govern endèmic de l'Estat.

L'anomia de la Generalitat i la situació política a la qual tots els partits del 52% ens han portat, deslegitima els governants de les dues darreres legislatures, i legitima el poble per a reorganitzar-se amb altres estructures amb les quals recuperar l'impuls de la nació catalana a decidir autònomament i lliure el seu futur.

El principi de subsidiarietat, internacionalment reconegut, diu que és administració competent, aquella que és més efectiva. Sol ser més efectiva, la més propera, la Catalunya

independent. Vet aquí què volem. La volem per ser més lliures i efectius i, voluntàriament, més solidaris amb altres nacions properes. Però l'aplicació d'aquest principi no convé als actuals partits, ni a les elits oligàrquiques que els donen suport. Mentrestant, el poble pateix la tensió de la situació i és pagat amb pitjors serveis, mentre es desencisa i perd l'interès per tornar a votar, fet que en realitat persegueixen els partits obsolets. S'haurien de diluir tots, per no respondre a les necessitats del poble català que en cada ocasió que té encara reclama unitat i independència, com va demostrar el darrer Onze de Setembre i a l'Arc del Triomf el primer d'octubre, on al costat dret de l'escenari, els polítics que ara hi són, i els que hi volen ser, parlaven alegrement de les seves coses, sense fer ni cas del que deia la gent ni de què deien els oradors. No vaig veure cap polític de govern entre la gent, escoltant, prenent nota del que deien i cridaven. Tant els fa. Diferents fotografies de premsa i la gran pantalla darrere dels oradors, ens oferien aquesta trista imatge del divorci latent entre allò que el poble vol, i allò que volen els polítics, amb interessos particulars a defensar, allunyats del que la gent necessita.

A qui representa ara ERC?, al poble dels darrers Onze de Setembre? No. A qui representa ara la trencada JxCat? I les CUP? I Els Comuns? El PSC fa temps que ha estat abduït pel PSOE, però no molts dels seus votants, que volen tornar a votar moviments socials de casa. Com és palès, ni uns ni altres representen el 80%.

Transportant-ho al nostre cas, diu Robert K. Merton, en la seva teoria de les tensions, que –a l'hora d'executar el mandat popular– l'anomia és causada per la pobresa d'esperit i de compromís nacional i social dels polítics professionals, que han provocat a Catalunya un desordre social. Pèrdua de valors per interès, en diria el Durkheim referenciat. Ara com ara, hi ha divorci entre el que el poble vol i el que volen o fan els partits i polítics. El dilema s'ha de resoldre a favor

del poble. Queda encara un bri d'esperança, cal recollir la proposta de l'Assemblea sobre la llista transversal i cívica, com a reacció a l'anomia política, a la desviació del poder, al caos, al desencís al qual tots els actuals partits sense excepció ens han portat. D'aquí la necessitat i urgència d'aquesta llista de país que, en tot cas, haurà de formar "govern constituent" per a executar tot allò que la Llei de Transitorietat del Parlament de Catalunya regula per portar-nos a l'estat del benestar que albirem per a nosaltres, des de la nostra independència, i per a la resta de pobles de l'Europa de les nacions, dins d'un món en harmonia que com a *desideratum* volem contribuir a conformar, recuperar l'esperit d'aquell nostrat Sínode de Toluges de 1027, Pau i Treva, i el pactisme català, aportant a la humanitat aquesta nostra manera de ser i fer, obsequiant la UE: l'*Institut Internacional de Pau i Treva de Catalunya*, previst en l'article 61 de la Proposta de Constitució que els de Constituïm, com a eina de debat, vàrem lliurar al Parlament de Catalunya, on dorm el somni dels justos, per l'anomia que pateix. Només ens manca un *Senescal* que lideri l'esperança. Resolt el control del territori, ens reconeixeran. Tenim molta feina feta i a fer. Apunteu-m'hi. En poc temps ens n'haurem sortit. Serem del milloret d'Europa. Podem fer-ho. Fem-ho.